

Μέρος Γ'

ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν
Σίμωνος Πέτρας
Ἁγίου Ὄρους

Παρακλητικὸς κανὼν,
εἰς τὴν Ἁγίαν Μεγαλομάρτυραν Ἀργυρὴν,
τὴν ὁποίαν συνέταξε κατὰ παράκλησίν μας
ὁ Ἱερομόναχος Ὑμνογράφος
τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
Σιμωνοπετρίτης, Ἀθανάσιος, τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἁγίου Ὄρους.
Ἡ προθυμία καὶ ἡ κατανόησίς του
συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐμπνευσμένην αὐτὴν
σύνταξιν τῆς Ἱερᾶς Παρακλήσεως,
ἀσφαλῶς ὑπο τὴν ἔμπνευσιν καὶ εὐλογίαν
τῆς Ἁγίας Ἀργυρῆς.
Τὸν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς
καὶ τὸν εὐγνωμονοῦμεν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ.: 2704 ΑΘΗΝΗΣ ΤΗ 6η Σεπτεμβρίου 2004

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβον
Εἰς Μυτιλήνην

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Συνοδικῆ Ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρία τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2^α ὁδεύοντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ. ἀριθμ. πρωτ. 681/ 25.6.2004 ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ ἐγκρίσως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἱεροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν Σωφρονεστάτην Νεομάρτυρα Ἀργυρὴν τὴν ἐκ Προύσης, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Σιμωνοπετρίτου, Ὑμνογράφου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι κατόπιν καὶ τῆς εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνεται διὰ τοπικὴν μόνον χρῆσιν ὁ ὡς ἄνω Παρακλητικὸς Κανὼν, ὡς καλῶς ἔχων, καθ' ὅσον οὐδὲν τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῷ.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν, ὅπως κατὰ τὴν τάξιν ὑποβάλητε πέντε (5) ἀντίτυπα τοῦ ἐκδοθησομένου ἀνωτέρω Ἱεροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος διὰ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατασπαζόμενοι τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΔΟΞΟΝ
& ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΑΡΓΥΡΗΝ ΤΗΝ ΕΚ ΠΡΟΥΣΣΗΣ

(ἥς ἡ μνήμη τῆ 30ῆ Ἀπριλίου)

Συντεθείς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶνος

ὑπὸ

Ἀθανασίου ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου,

Ἑμνογράφου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας,

φιλαγίῳ αἰτήσει τῆς εὐλαβεστάτης

κ.Χρυσούλας Χατζηγιαννιοῦ,

φιλολόγου, τ.Λυκειάρχου

* βδ' * 2004 *

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΔΟΞΟΝ &
ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΑΡΓΥΡΗΝ,
ΤΗΝ ΕΚ ΠΡΟΥΣΣΗΣ

* * *

*Μετὰ τὸ Εὐλογητὸς, ἀναγινώσκομεν
τὸν ψαλμὸν ΡΚΒ' (142).*

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι
τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ
εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιο-
θήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπεί-
νωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος καὶ
ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη
ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι
τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς
γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά
μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἄκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλός σου εἰμι.

Εὐθύς δέ, Θεὸς Κύριος...

καὶ τὸ τροπάριον

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς σωφροσύνης τὴν στολὴν ἐνδυθεῖσα,

ἀκολασίας κατεπάτησας ὄφιν,

καὶ πλάνην ἐμυκτήρισας τῆς Ἄγαρ

κραταιῶς,

ὅθεν ἐμαρτύρησας ἐν βασάνοις ποικίλοις,

καὶ Χριστὸν ἐδόξασας,

Ὅν δυσώπει δοθῆναι,

τοῖς σὲ τιμῶσι θεία Ἀργυρῇ,

τὴν σωφροσύνην,

καὶ βίου ἀγνότητα.

Δόξα, Καὶ νῦν, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων,

τίς δὲ διεφύλαξεν,

ἕως νῦν ἐλευθέρους;

οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ,

σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεί,

ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ἰσχυροὶς με ὑσώπῃ καὶ καθαρισθήσομαι· πλουτεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἄκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρήψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῥυσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθῆτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλεται ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

**“Τὴν σωφροσύνην, Ἀργυρῆ, δὸς ἡμῖν δῶρον.
Ἄ(θανάσιος)”.**

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ.δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τριάδα ἰκέτευε ἔκτενῶς,
ὑπὲρ τῶν σὲ πόθῳ,
ἀνυμνούντων, ὧ Ἀργυρῆ,
αἰτοῦσα ἐν βίῳ σωφροσύνην,
καὶ καρδιῶν σταθερὰν καθαρότητα.

Ἠγάπησας σφόδρα τὸν Ἰησοῦν,
διδάσκαλον θεῖον,
τῆς ἀγνότητος Ἀργυρῆ,
“Ὅν αἶτει πολλῇ τῇ παρῤῥησίᾳ,
τηρεῖν ἡμᾶς ἐν ἀγνότητι πάντοτε.

Νικήσασα ὄφιν τὸν δολερὸν,
θελήσαντα, Μάρτυς,
σὲ χωρίσαι τοῦ Ἰησοῦ,
αὐτοῦ ψυχωλέθρους ἐπηρῤῥείας,
τὰς καθ' ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς σου διάλυε.

Θεοτοκίον

Σὺ μήτηρ ὑπάρχουσα ἀληθῶς,

πιστῶν κατὰ χάριν,
τὸν γλυκύτετον Ἰησοῦν,
μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα δοθῆναι,
ἡμῖν ἀγνότητα, πάναγνε Δέσποινα.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὡς ὑπέρκαλλος νύμφη,
τοῦ Ἰησοῦ ἤρνησαι,
βίαν ὠμοτάτην βαρβάρου,
ὧ ἀργυρώνυμε·
διὸ μοι χάρισαι,
ἀρνεῖσθαι βίαν τυράννου,
σώματος ὠθοῦντός με,
εἰς Χριστοῦ ἀρνησιν.

Φαιδροτάτη καρδίᾳ,
πρὸ δικαστῶν ἔστηκας,
καὶ Χριστοῦ θεότητα, Μάρτυς,
καθωμολόγησας,
Ὅν καταξίωσον,
ἡμᾶς λατρεύειν ὡς πρέπει,
ὅπως τὴν οὐράνιον,
εὖρωμεν ἄνεσιν.

Ῥήτωρ ὠφθης γενναίως,
ἀγαρηνοὺς δείξασα,
Ἄργυρῆ, κειμένους ἐν σκότει,
θείοις σου ρήμασιν·

ὄθεν τοὺς σέβοντας,
σοῦ τὴν ἀοίδιμον μνήμην,
ἐν Χριστοῦ πορεύεσθαι,
φωτὶ ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Οὐρανὸς ἀνεδείχθης,
πνευματικὸς Δέσποινα,
Ἡλιον Χριστὸν ἐν γαστρὶ σου,
ἀγνώως βαστάσασα,
Οὗ τοῖς αὐγάσμασι,
ψυχὰς πιστῶν δεῖξον ἄλλους,
οὐρανοὺς φωτίζουσα,
τούτους πρεσβεΐαις σου.

Διάσωσον,
ὧ Ἄργυρῆ, τοὺς τιμῶντας σε πόθῳ,
ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς δεινοῦ πολεμήτορος,
καὶ χάρισαι ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
αἰτημάτων αὐτῶν τὴν λύσιν.

Ἐπίβλεψον,
ἐν εὐμενεΐᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι,
τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεΐα θεομή.

Ὡς νύμφη Χριστοῦ καὶ μάρτυς
γενναιόψυχος,
Αὐτὸν Ἀργυρῆ, ἀεὶ καθικέτευε,
ὅπως σκέπη ἅπαντας,
τοὺς τιμῶντας τὴν θείαν μνήμην σου,
καὶ τὴν ἀγνότητα ψυχῶν,
ταῖς πρεσβείαις σου χαρίζεται.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Συζυγίαν ἐτήρησας,
ἄμωμον ἐκ φθόνου τοῦ πολεμήτορος,
διὸ Μάρτυς τήρει πάντοτε,
εὐλαβεῖς συζύγους ἐν ἀγνότητι.

Ὑποτάξασα ἅπαν σου,
νόημα Κυρίῳ βασάνους ἤνεγκας,
Ἀργυρῆ, Ὅν καθικέτευε,
τὴν ὑπομονὴν ἡμῖν χαρίζεσθαι.

Νίκην ἤνεγκας πάντιμε,
κατὰ μισοάγνου σφοδρῶς σε παίσαντος,
διὸ δίδου τὴν ἀγνότητα,
πᾶσιν, Ἀργυρῆ, τοῖς δεομένοις σου.

Θεοτοκίον

Ἠλευθέρωσας Ἄχραντε,
γένος τῶν ἀνθρώπων δεσμῶν τοῦ ὄφους,

Ὡδή στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἵπέμεινας,
Ἄργυρῇ ἐν ἔτεσι,
τὰς βασάνους τῶν ἀθέων βαρβάρων,
ἐν τῇ εἰρκτῇ,
καὶ ἀπειλήφας στέφος,
τοῦ μαρτυρίου γενναία ἐνστάσει σου·
διὸ ἡμῖν ὑπομονήν,
ἐν τοῖς βίου δεινοῖς, Μάρτυς, δώρησαι.

Ῥητόρων σε,
ὑπερτέραν ἔγνωμεν,
σιωπῇ αὐτοὺς νικήσασαν, Μάρτυς,
καὶ γὰρ τὰ σά,
πολυχρόνια πάθη
τοῖς χριστωνύμοις ἀγλώττως κηρύττουσι,
πῶς δεῖ βιοῦν ἐν πειρασμοῖς,
Ἄργυρῇ νεομάρτυς χριστόαθλε.

Ἡ χάρις σε,
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
ὡς ὑπέσχετο Σωτὴρ ἐδυνάμου,
καὶ ἀσθενές,
Ἄργυρῇ τῆς σαρκός σου,
ὥσπερ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἀνέδειξεν,
ἦν Χάριν πρέσβευε ἡμᾶς,
δυναμοῦν ἐν τοῦ βίου ταῖς θλίψεσι.

Θεοτοκίον

Διδάσκαλον,
παρθενίας ἔτεκες,
ὦ Παρθένε Θεοτόκε Μαρία,
Οὐ ἀκλινῶς,
ἐπορεύθη ὀπίσω,
ἢ Ἄργυρῇ τὴν ἀγνεῖαν προκρίνασα,
προσκαίρου βίου ἡδονῆς,
ἧς πικρίας σοὺς δούλους ἐκλύτρωσαι.

Διάσωσον,
ὦ Ἄργυρῇ, τοὺς τιμῶντας σε πόθῳ,
ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς δεινοῦ πολεμήτορος,
καὶ χάρισαι ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
αἰτημάτων αὐτῶν τὴν λύσιν.

Ἄχραντε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα
δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῤῥησίαν.

Κοντάκιον.
Ἦχος β´. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Συζυγίας φανεῖσα ὑπέρμαχος,
τῆς ἀγνεῖας κανὼν ἀναδέδειξαι,
σῆ ἀθλήσει,

περιστερὰ Κυρίου Ἀργυρῆ,
διό,
φύλαττε καλῶς,
ἀπὸ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς,
συζυγίας τῶν δούλων σου,
ὅπως σωφρόνως ζῶντες,
τύχωσι τῶν βραβείων,
ἅπερ ὑπέσχετο ἡμῖν,
ὁ ἀγνείας Διδάσκαλος.

Προκείμενον· Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
Αὐτοῦ.

Στίχος· Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προ-
σέσχέ μοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

(κεφ. κε' 1 - 13)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιω-
θη ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες
λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντη-
σιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι
καὶ αἱ πέντε μωραὶ· αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λα-
μπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον, αἱ δὲ
φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ
τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου
ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθειδον. Μέσης δὲ νυκτὸς

κραυγὴ γέγονεν· Ἴδού, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε
εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρ-
θένοι ἐκεῖναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν. Αἱ
δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαί-
ου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρί-
θησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρκέση
ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πω-
λοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ
αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἔτοιμοι
εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ
θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέ-
γουσαι· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς
εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε
οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα.

Ἀργυρῆς ἁγίας,
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου,
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

καὶ τὸ προσόμοιον.

Ἦχος πλ.β´. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Καθαρὸν κειμήλιον,
τῆς σωφροσύνης δειχθεῖσα,
Ἄργυρῇ πανένδοξε,
ἐν βασάνοις εἴληφας τὸ βραβεῖόν σου·
διὸ ἰκετεύομεν,
κλῖνόν σου τὰ ὦτα,
καὶ ἐπάκουσον τῶν δούλων σου,
χάριν παρέχουσα,
ψυχικῆς αὐτοῖς καθαρότητος,
φυλάττουσα τὸν τίμιον,
γάμον προσβολῶν τοῦ ἀλάστορος,
ὅπως ἐναθλοῦντες,
μαρτύριον ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ,
ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἐπιτύχωμεν,
Παραδείσου ἅπαντες.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Ῥδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὐδαμῶς σου δουλεία,
ἢ τοῦ σώματος Μάρτυς Χριστοῦ ἠλάττωσε,
ἀγάπην ἀλλὰ μᾶλλον,
ὡς πῦρ ἠύξησε ταύτην,

ἦν παράσχου τοῖς ὄσοι σου,
μνήμην τελοῦμεν πιστῶς,
ὦ Ἄργυρῇ θεόφρον.

Σταθερὰν ἐπεδείξω,
τὴν σὴν γνώμην βασάνοις οὔσα τρισόλβιε,
ὡς πύργος ἐπὶ πέτραν,
τῷ ἔρωτι Δεσπότου,
τὰς σὰς βάσεις κατέχουσα,
ὄν ταῖς ψυχαῖς Ἄργυρῇ,
ἡμῖν ἔνθεος εὐχαῖς σου.

Ἡ ἀνδρεία ψυχὴ σου,
ὡς ἀμνὰς τοῦ Δεσπότου ὄλη ἐκκέκαυται,
ἀγάπη ὑπὲρ φύσιν,
δι' ἧς βασάνων θλίψεις,
Ἄργυρῇ καθυπέμεινας·
διὸ βοήθει ἡμῖν,
ἐν θλίψει κλονουμένοις.

Θεοτοκίον

Μεθ' ἡμῶν μεῖνον, Μῆτερ,
ἐν καιρῷ ὅταν βέλη ἐχθροῦ προσβάλλωσι,
σὰ τέκνα καὶ ὁ λύχνος,
ὑπομονῆς οὐ φέγγη,
ἀλλὰ σκότος ἐπέρχεται,
ἀπελπισμοῦ φοβεροῦ,
ὄν λῦε τῷ φωτί σου.

Ψδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Ἴδου ἐπέστη,
ἡμέρα ὅτε ἡ χρεία,
βοηθείας Ἀργυρῆ νεομάρτυς·
σπεῦσον, δίδου χεῖρα,
σοῖς δούλοις συμπαθείας.

Νοῦν ἀτακτοῦντα,
καὶ λογισμοῖς μισοάγνοις,
πολεμούμενον χαλίνωσον Μάρτυς,
μνήμην τοῦ Κυρίου,
αὐτῷ χαριζομένη.

Δεσμοὺς ἀφύκτους,
τῆς δολερᾶς ἀμαρτίας,
συμπνιγούσης ψυχᾶς τῶν ἰκετῶν σου,
Ἀργυρῆ εὐχαῖς σου,
διάλυε ταχέως.

Θεοτοκίον

Ὡς ὑπερβᾶσα,
τῇ σωφροσύνῃ γυναίκα,
γενεῶν ἀπασῶν, Ἄγνη Παρθένε,
δίδου σωφροσύνην,
τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι.

Ψδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ῥέοντων παριδοῦσα,
Ἀργυρῆ νῦν βλέπεις,
ἃ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ βλέπουσι,
ὧν καταξίωσον πάντας,
τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ ὄφεις ἐπατήθη,
Ἀργυρῆ σοῖς ἄθλοις,
καὶ ἀπολαύεις προσώπου Νυμφίου σου,
Ὅν καὶ ἡμᾶς εὐχου Μάρτυς,
ιδεῖν ὀσέποτε.

Ναοὺς τῆς σωφροσύνης,
καὶ ἀγνείας δεῖξον,
τοὺς νεανίας ἐν πόθῳ τιμῶντάς σε,
ὧ Ἀργυρῆ καὶ παγίδων,
ἐχθροῦ ἐκλύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Ἀμόλυντε Παρθένε,
τοὺς ἐν σωφροσύνῃ,
καὶ καθαρότητι ζῶντας ἐνίσχυσον,
σὺν Ἀργυρῇ τῷ Δεσπότη,
καθικετεύουσαι.

Ἄξιόν ἐστι...
καὶ τὰ Μεγαλινάρια
(ὧν τὰ δύο πρῶτα παλαιά)

Μάρτυς τοῦ Κυρίου πανευκλεής,
Ἄργυρῇ τρισμάκαρ,
διαφύλαττε τοὺς τὸ σόν,
σκῆνος προσκυνοῦντας,
έν πίστει τε καὶ πόθῳ,
έκ βλάβης τε παντοίας,
παιθῶν καὶ θλίψεων.

Ἄστρον ἀνατέταλκε φαεινόν,
έκ τῆς Βιθυνίας,
ή πολύαθλος τοῦ Χριστοῦ,
μάρτυς καὶ φωτίζει,
πιστῶν ἅπαν τὸ πλήθος,
ή Ἄργυρῇ ἦν πόθῳ,
ἀνευφημήσωμεν.

ἕτερα νεοσύνθετα

Χαίροις σωφροσύνης οἶκος λαμπρός,
καὶ ἀγνείας σκῆνος,
δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ,
ἅπερ δίδου δῶρον,
τοῖς σὲ ἀνευφημοῦσιν,
ὦ Ἄργυρῇ θεόφρον,
γυναίων καύχημα.

Τοὺς έν γάμῳ ὄντας τήρει καλῶς,
σωφρονοῦντας Μάρτυς,
καὶ ἀγνεύοντας έν Χριστῶ,

ὡς καὶ σὺ τὴν πίστιν,
έτήρησας τοῦ γάμου,
δι' ὃ καὶ ἀνεδείχθης,
θῦμα ἀγνότητος.

Τοὺς προσερχομένους πανευλαβῶς,
σῶ ναῶ έν Λέσβῳ,
καταξίωσον Ἄργυρῇ,
έν Χριστοῦ ἀγνεία,
ζησαι έν βίῳ τούτῳ,
καὶ θείας βασιλείας,
μετόχους ποίησον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἄποστόλων ή δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι Πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν,
εις τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον κλπ.

*Εἰς τὴν ἀπόλυσιν. Στιχηρὸν προσόμοιον.
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.*

Χαίροις, νεομάρτυς Ἄργυρῇ,
χαίροις καὶ εὐήκοος γίνου τῶν αἰτουμένων σε,
σωφροσύνην χάρισαι,

τοῖς ἐν τοῦ γάμου δεσμοῖς,
ἐλευθέροις ἀγνόητα,
ὑγείαν τοῖς ὄσοι,
ἀσθενοῦσι σώματι,
καὶ τῇ ψυχῇ σαῖς εὐχαῖς·
πάντας δὲ ἀνάδειξον σκεύη,
Ἰησοῦ χρυσᾶ καὶ εὐώδη,
ὥσπερ σὺ ὑπῆρξας, χριστοστέφανε.

Ὡσπερ ἐν ὄρασει ἱερεῖ,
ᾧφθης τοὺς στεφάνους κρατοῦσα,
καὶ ἐξεζήτησας,
οὕτως εἰκονίζειν σε,
ᾧ Ἀργυρῇ τοὺς πιστούς,
κεφαλὰς στέφον ἄνωθεν,
τῶν νυμφευομένων,
καὶ αὐτοὺς συντήρησον,
τιμίῳ γάμῳ καλῶς,
ἵνα πειρασμοὺς ἐκνικῶντες,
πάσης σαρκικῆς ἁμαρτίας,
ἐκ Θεοῦ στεφθῶσιν ὥσπερ μάρτυρες.

Δέσποινα, πρόσδεξαι,
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου,
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν.

* * *

Στίχοι

Γενοῦ προστάτις, Ἀργυρῇ,
τῶν τιμώντων σοῦ τὴν χρισταγάπητον
καὶ σωφρόαγον μνήμην.

Συνετέθη, σὺν Θεῷ ἀγίῳ,
ὁ παρῶν Παρακλητικὸς κανὼν
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σίμωνος Πέτρας
Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, τῇ 4. 3. 2004.